

Růženec světla

Úvodní slovo tohoto čísla Zpravodaje je tak trochu neobvyklé. Nepochybujeme, že většině čtenářů je pojem slova *modlitba* srozumitelný. Aniž bychom vyzdvihovali nebo podceňovali některý ze způsobů modlitby (společná, jednotlivá, tichá v srdci, společná „hlasitá“, naučenými nebo vlastními slovy), nabízneme do vaší pokladničky našich společných pokladů přátelství skrze Proglas (samozřejmě, že prvně skrze Ježíše Krista) modlitbu, která – jak zkušenost staletí ukazuje – nezestárne. Ale pojďme k věci:

Společně s vyhlášením Roku růžence, který potrvá až do října 2003, vyhlásil papež Jan Pavel II. 16. října také modlitbu růžence světla. Tato modlitba vychází z Kristových slov „Já jsem světlo světa“ (Jan 8, 12) a logicky doplňuje rozjímání o Kristově životě od nalezení v chrámu po úzkost v Getsemanské zahradě. Zároveň rozšiřuje modlitbu růžence o pět tajemství. V jejím novém znění jsou tedy čtyři pětice tajemství: tajemství radosti, tajemství světla, tajemství bolesti, tajemství slávy. Tento text je v době uzávěrky jen pracovní – nenahrazuje tedy snad již brzy zveřejněnou oficiální verzi.

První možnost: Uvedení tajemství jednou, před desátkem (pak tajemství v jednotlivých Zdrávasech neopakujeme):

1. V prvním desátku růžence světla rozjímáme o Ježíšově křtu v Jordánu.
2. Ve druhém desátku růžence světla rozjímáme o zjevení Božství Ježíše zázrakem v galilejské Káně.
3. Ve třetím desátku růžence světla rozjímáme o tom, jak Ježíš ohlašoval příchod Božího království a vyzýval k pokání.
4. Ve čtvrtém desátku růžence světla rozjímáme o Ježíšově proměnění se na hoře Tábor.
5. V pátém desátku růžence světla rozjímáme o tom, že Ježíš ustanovuje svátost Eucharistie jako vyjádření velikonočního tajemství.

Druhá možnost: Tajemství vkládáme do jednotlivých Zdrávásů (neuvádíme před Otčenášem):

- 1....Ježíš, který byl v Jordánu pokřtěn,...
- 2....Ježíš, který začal své působení zázrakem v Káně,...
- 3....Ježíš, který hlásal příchod Božího království a vyzýval k pokání,...
- 4....Ježíš, který se proměnil na hoře Tábor,...
- 5....Ježíš, který nás ustanovením Eucharistie uvádí do velikonočního tajemství,...

Třetí možnost, trochu neobvyklou, kdy se větou před každým Zdrávasek připomene postupně celá událost, si řekneme příště.

Závěrečná modlitba se rozšiřuje o slůvko: Modleme se: Bože, Tvůj jednorozený syn nám svým *naroděním*, životem, smrtí a zmrtvýchvstáním....

Co popřát na závěr? Kdo může pochopit, pochop, kdo může přijmout, přijmi. Jsem vděčný všem, kteří láskyplně mluví s lidmi o lidech a nezapominají, že stejně důležité je často mluvit, setkávat se s Bohem.

otec Martin se všemi v Proglasu, kteří se modlí

FM vysílače Radia Proglas:

Svatý Hostýn	90,6 MHz
Praděd	93,3 MHz
Příbram	96,0 MHz
Ještěd	97,9 MHz
Uherský Brod	105,7 MHz
Brno	107,5 MHz
Nové Hradky	107,5 MHz

satelit Eurobird I.:

vysílání zachytitelné po celé Evropě,
digitálně, MPEG 2, nekódováno;
28,5° východně; 12,607 GHz;
27,5 Ms/s; FEC: 3/4.

živé vysílání na internetu:

live.atlas.cz/proglas.asp

Dodatek k písni Kancionál č. 814

(sloky k modlitbě růžence světla)

V prvním růžence tajemství
rozjímáme, jak Pána křtí.
Pokorně skloniv hlavu svou,
obmyt byl rukou Janovou.
Jenž jazykem křtíš ohnivým,
posilni nás Duchem svým.

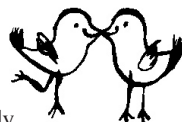
Tajemství druhé vzpomíná,
Matka jak Syna prosila:
„Vína již hosté nemají,
Kriste, tvou pomoc žádají.“
Pán koná prvé znamení:
vodu ve víno mění.

V třetím růžence tajemství
od Ježíše lid všechen zví:
„Změňte se, spása přišla k vám,
Otcem jste zváni v nebes chrám.“
Ó, Matko Krista, Maria,
prosiž za nás u Syna!

Růžence další tajemství
o proměnění vypráví,
jak všechny jas tvůj osnil,
když na Tábor jsi vystoupil.
V slávě své znát se nám dáváš,
ctíme tebe, Pane náš.

Páté tajemství zvěstuje:
Pán s učedníky stoluje;
nezvyklá slavnost koná se,
Svatost nám dána ke spáse.
Ó, Pane v chlebě, ve víně
přijmi nás k své hostině.

Novinky

Ani v tomto čísle Zpravodaje
vás nezklamou – svatby se konaly
hned dvě:

Náš počítačový expert Witold Grzebinski je ke
své nové vlasti (správně si pamatujete, že tou původní
je Polsko) připoután nejen prací v Radiu Proglas, ale

Novomanželé Petra a Witold Grzebiński

nově i osobou své manželky Petry ze Zakřan, kde si
také v létě řekli své ano. Pouhým pohledem na foto-
grafii novomanželů se můžete přesvědčit, že Witek volil
dobře. Sluší jim to, ne?

Že Danka František není již Holubová, ví každý,
kdo nás pozorně poslouchá: mladou paní Pilchovou
poznáte přece podle hlasu! S manželem Honzou měli
svatbu v zábrdovickém kostele a pak se důvěřivě ode-
brali na svatební cestu do hor, ale protože bylo září,
většinou jim pršelo! (Ale znáte to: pršelo jim štěstí.)

Do rodiny Proglasu přibyli tedy dva manželští part-

neří našich lidiček, v dalších rodinách se zas očekává někdo malý. Poněvadž však do uzávěrky nebylo nic s určitostí potvrzeno, mohu jen naznačit, že velmi brzy budeme mít miminka dvě, po Novém roce rovněž nejméně dvě a jedno by mělo přijít na svět v rodině našeho blízkého spolupracovníka. Pán Bůh požehnej!

Martinka ovšem tajit nemusíme: náš ostravský spolupracovník Martin Žucha se z něho s manželkou raduje již od 8. srpna, ale k nám do Brna jej zatím přivést neukázal, spíš se budeme muset vypravit na sever (nebo si počkat, až se Martínek naučí jezdit vlakem a přijede se ukázat sám).

Z nyní krásně, dříve černe Ostravy přišel k nám teď nový technik Josef Kratoš zvaný Jožin. Fajný synek, mladý, svobodný. Vitaj!

Z druhého konce vlasti pochází náš nový redakční kolega Filip Breindl. Vyrůstal v Ostrově u Karlových Varů, kde žijí jeho rodiče, vystudoval laickou teologii v Českých Budějovicích a v současnosti se připravuje na doktorandské studium tamtéž. V Proglasu rozšíří zpravodajskou složku a počítáme i s jeho výpomocí pro náboženské vysílání.

Náboženskou redakci posílí po odchodu Radka Mezulánika podle svých časových možností reverend Jaroslav Kratka, kterého vám představím na jiném místě.

Poněvadž Lucie Endlicherová je do konce roku v Anglii a další z redaktorek dětského vysílání čeká miminko, rozhodli jsme se angažovat do soutěže Proglasu Zuzku Vojtkovou, kterou známe jako pomocnička už od jejích dětských střívičků (pilně v nich běhala balit k nám Zpravodaje, modlit se růženec, zvedat telefony), dnes je ovšem slečnou! Možná jí dokonce koupíme boty s vysokým podpatkem. Nebo se to už nenosí?

Také Karolina Antlová slíbila, že vedle moderátorského úvazku pomůže s přípravou pohádek, poněvadž jako maminka dvou dětí velmi dobře ví, co se jim bude líbit. Je pěkné, že vždycky se v pravý čas najde náhrada za ty, kteří z nějakého důvodu s námi dál pracovat nemohou.

Stejně pěkné je i to, že také naši bývalí kolegové pro nás často pracují dál jako externisté nebo jako dobrovolní spolupracovníci. Zdá se, že nás takto stále

Novomanželé Dana a Jan Pilchovi

přibývá, a otec Martin i otec Tišek mohou mít právem dobrý pocit, že pro svůj dávný sen z dětského tábora Amerika dokázali nadchnout další generaci.

Marie Blažková

Velká voda in Radiu Proglas

„Když jsem z okna kaple pozoroval zaplavenou část biskupského města, napadla mě duchovní souvislost záplavy. Ne povodeň špinavé vody, která nese všechno možné, co s sebou strhne, ale záplava milosti, proud milosti, blaho rozlévající se jako řeka, záplava lásky Boží. Před zátopou stavíme hradby z pytlů písku, vyklízíme ohrožené prostory, evakuujeme lidi. Boží povodni milosti je třeba otevřít všechny brány, aby odplavila bahno hříchu, trní a křoví špatných návyků, zeminu kontaminovanou jedy neštěstí. Záplava Boží milosti smete všechno špatné a dá možnost začít znovu, od čisté podlahy.“

Také těmito slovy pozdravil posluchače Radia Proglas v *Myslence na den* krátce po první vlně srpnových povodní sídelní (dnes už emeritní) biskup českobudějovický Antonín Liška. V oněch hektických dnech jsme se také v Proglasu snažili hledat účinné způsoby pomoci. I redaktory oslovila výzva k dobrovolnické práci na odstraňování bezprostředních následků velké vody a obnově země. Chvilí jsme si (alespoň někteří) připadali hloupě a neužitečně. Sedíme tu u počítače, zatímco jinde je tolik práce. Postupně jsme si ale uvědomovali, že síla naší služby spočívá, jakkoli to může znít banálně, ve slovech. Přesněji v tom, že s postiženými a za ně se budeme modlit a vybízet k tomu prostřednictvím

rozhlasových vln i druhé. Že budeme zprostředkovávat povzbuzení, nejen z úst duchovních křesťanských církví, ale například i dobrého psychiatra. Že budeme pohotově, správně a trpělivě informovat o tom, kde je třeba pomoci, co vzít s sebou, co s sebou naopak nebrat, s čím počítat, kam poslat peníze na pomoc, aby je nikdo nezneužil k vlastnímu obohacení. Pro mne samotnou zůstávají nezapomenutelná setkání (zpravidla telefonická) s povodňovými koordinátory Sdružení Česká katolická charita. Slyšeli jste jich ve vysílání dlouhou řadu, často pracovali na postižených místech jako první. V hovorech byli ochotní, profesně připravení, s myslí otevřenou, většinou nešetřili laskavým humorem. Zprvu jsem brávala do ruky telefon s obavou, že obtěžuji, že pověřený charitní pracovník je přece zoufale nevyspaný, že má jiné starosti, než mluvit do rádia, že neví, kde mu hlava stojí, a pořád po něm někdo něco chce. Naivní představa! Ti „od velké vody“ většinou povzbudili v naději nás, kdo jsme pracovali v suchu a bezpečí. Moc ale neřečnili. Spíš jste to poznali jaksi mezi řádky, třeba podle tónu hlasu. Vzpomínám, jak rádi jsme například vysílali zprávu o tom, že evangelici v Ústí půjčili svůj kostel místním katolíkům, když jejich chrám ohrožovala voda. Vážím si lidí z vedení České katolické charity, humanitární organizace Církve adventistů sedmého dne ADRA, Diakonie ČCE a společnosti Člověk v tísni při ČT také za to, že pomáhají společně, za jejich vzájemnou koordinaci. Díky tomu nenabízejí pomoc tři na jednom místě a dostanou se rychleji i do míst nejzazších. Na otázku, zda křesťané obstáli v této pro naši zemi těžké situaci, dovolím si odpovědět, že ano.

Všichni nadále pokračují v pomoci, teď především na obnově bydlení v postižených oblastech. Opravují či znovu budují byty, přednostně pro sociálně slabší rodiny, lidi staré či nemocné. Blízko chce zůstat i naše rádio, bez ohledu na to, jak živý bude zrovna všeobecný mediální zájem. Zůstaneme s modlitbami, slovy povzbuzení i praktickými informacemi.

za redakci zpravodajství Kateřina Lapčiková

Chcete se dozvědět víc o životě ? Staňte se (aspoň na chvíli) au pair!

Letošní léto jsem trávila, ve srovnání s léty předchozími, poněkud netradičně. Díky shodě několika šťastných setkání, vstřícnosti mých nadřízených a špetce touhy po dobrodružství jsem se ocitla ve Velké Británii – jako au pair, chůva, holka, co se stará o děti a poznává tak britský způsob života ze všech stran. Téměř tři měsíce strávené v cizí zemi se mi z paměti jen tak neztratí, určitě budu i po delším čase lovit ze vzpomínek historky, zážitky a pocity. Od července do září jsem se pohybovala nejprve v Doveru na jihovýchodě Anglie a po přestěhování rodiny v Severním Irsku, v Lisburnu. Pro sebe i pro přátele jsem zapisovala své postřehy – do malého výběru z fejetonů anglických a irských teď máte možnost se začíst. Pokud máte chuť, přidržte si klobouky, vyrazíme k útesům!

• Soboty jsem využila k zážitku zvanému „Bílé útesy doverské.“ Na útesy návštěvníci cestují většinou autem (alespoň ti dnešní), které si zaparkují před vstupní branou, a pak už jen jdou a jdou trávou a kamením. Louky a pastviny tam voní skoro jako u nás, jen je k té vůni přimíseno ještě moře a nad hlavami vám létají racci. Kvete tam mateřídouška a kopretiny a jetel, a dokonce taková ta malinkatá trávová srdíčka, která sbíráme u nás na chalupě. Různým hlášením a troubením se ozývá přístav. Když ale poodejdete po naznačených stezkách dál, uvidíte koně, jak se pasou, a kdesi po bekotu rozpoznáte ovečky. Krása. Nabrala jsem tam pár kamínků, tak snad je v pořádku přivezu domů. Co mě ovšem okouzlo zase jiným způsobem, byla cesta podél přístavu zpátky do města. Hotely a hotýlky, opuštěné domy s rozbitými okny ve velkých zahradách, hromady odpadků i krásné keře s fialovými květy. No a nezastavili byste se u hospůdky, která má na vývěsním štítě napsáno First & Last a před kterou na vás zírá okatý bílý kocour?...

• Ellie je jen o rok a půl starší a o necelou hlavu větší než Jessica. Jessica má stejně jako její sestra blondáté vlasy a modré oči, jen vlasy vlnitější a oči kulatější. Vypadá jako anděl. Její maminka o ní

říká, že zdělila „ty horší“ z vlastností svých rodičů. Skoro dva týdny jsem na nich neviděla jiné oblečení než barvy růžové, lila, lososové. Jezdí na růžových kolech, spí v růžových peřinách a do anglického deště vycházejí vyzbrojeni deštníky... hádajte jakými? Ve velkém domě jim patří dvě ložnice a hrací pokoj. V něm si pouštějí své oblíbené filmy o Sněhurce, Šípkové Růžence a Petru Panovi, tancují při písničkách a skáčou z velkého umělohmotného domečku. A propos skákání – tento „big jumping“ mi v prvních dnech doverského pobytu navozoval bolesti hlavy a nepříjemné lechtání kolem žaludku. Zvykla jsem si. Zvyknete si. Holčičky skáčou všude (mají tatínka parašutistu): na posteli, pod postelí, ve vaně, venku z prolézaček, v obývacím pokoji z křesla na křeslo, ze schodů – do mojí náruče...

- „Where are you from?“ slýchávám z různých úst poměrně často. A také: „Where is your home?“ – to když se s děvčátky skláníme nad mapou a listujeme v atlasech. A protože Česká republika je docela maličká, ale uvízla jim v paměti zelená barva, zabodávají prstík do Turecka. Kde je můj domov teď? V Severním Irsku, ve městě Lisburn, dvacet minut jízdy autem od Belfastu. To, že jste v Irsku, zemi rozdělené na tábor protestantský a katolický (a je to prosím jen politika!) poznáte velmi brzy podle rozdílných praporů povlávajících v městských čtvrtích...

- Slavnostní události ve Spojeném království provázejí klobouky, pro mě oko někdy až kuriózních tvarů a podivuhodně zdobené. Pokud spatříte dámu

v klobouku v sobotu kolem poledne, je to jasné: v kostele za rohem se bude konat svatba. Irské hospůdky, kavárny a obchody mají často velké barevné výkladní skříně a na noc nebo na neděli je obchodníci zatahují roletou. Pošťáci, které potkávám, jezdí na kole s velkou červenou brašnou...

- Když se au pair dotkne dna, zákonitě musí přijít odraz a cesta vzhůru. Ke stoupání pomáhají drobné radosti. Po dvou měsících mohu říci, že už své svěřenkyňě trochu znám. Víím, jak různě se umí tvářit, odhadnu, kdy se začnou vztekat, co je potěší, jaká otázka asi bude následovat. Z neznámých dětí je tu najednou někdo, na koho se těšíte, když se vracíte z výletu, na koho se častěji usmíváte, kdo vám stojí za to, abyste byli trpěliví, kdo vám vrůstá do srdce. A to mé au pairské srdce se směje a tetelí a někdy dme pýchou, třeba když šla Ellie v úterý poprvé do školy a moc jí to v holčičí uniformě slušelo...

- Už víím, že je pravda, co se píše v průvodcích a příručkách – Irové jsou velice vstřícní a přátelští lidé. Na ulici se na vás někdo jen tak usměje a pozdraví vás. Paní v obchodě vás pustí u pokladny před sebe, protože přece máte daleko menší nákup. Mladík v centru velkoměsta se několikrát ujistí, že jste skutečně O. K. a neztratili jste se, když tak upřeně koukáte do mapy. (Je jasné, že jsem pak mapu radši schovala do batohu, aby se mě pořád někdo neptal ☺.) Irové mluví velice rychlou angličtinou a neotvírají příliš ústa. Mám výhodu, protože když otevřu pusu já a oni uslyší můj přízvuk (a chyby), zpozorní a zpomalí...

- Docela se zájmem si listuju svým blokem s poznámkami. Jako první slovní spojení jsem si v červenci zapsala „be careful“ a bylo asi nejfrekventovanější. Neobešla jsem se bez výrazů žvýkačka, lízátko, šnek, klacek, (ne)bít, (ne)kousat, (ne)štípat, (ne)škrábat, (ne)cákat, náplast, voska, šroubovák, zmatená, ospalá, pečlivá, smetl a nesmysl a lak na nehty. Které věty, tváře a místa budou už navždy vyplouvat z mé paměti, to se teprve ukáže. Teď si budu zase zpátky zvykat, že se chodí a jezdí po pravé straně, a těžko odvykat dobrému silnému čaji. Ale ještě nebyl dopsán poslední verš ☺. Je přede mnou dlouhá cesta – I'm looking forward to seeing you...

Anglické holčičky Jessica (3) a Ellie (téměř 5) v anglických pyžamkách, v anglickém pokoji. Brzy bude „bedtime“.

Renata Bělhunková

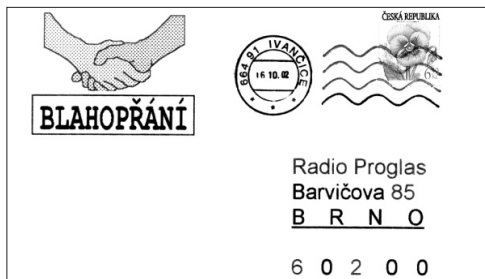
Z vašich dopisů

Jak jsme vyráběli americké brambory

Všechno začalo už sobotního večera, kdy praskla žárovka u lampy, přímo mamince na hlavu. Sledovali jsme televizní pořad, když tu jsem náhle zaregistrovala hučivé zvuky. Televize nám píská už několik let, ale ta to tentokrát nebyla. Myslela jsem už, že mám „slyšiny“, ale po pěti minutách pobíhání bytem jsem konečně zjistila, že nám zpívá mrazák. V bytě, kde každou chvíli srší jiskry ze zásuvky, elektrické spotřebiče fungují jako morseovka, rampouch v obýváku pod balkónovým prahem bratří se s průvanem netěsnících oken, v latinsko-amerických rytmech podupává uvolněná noha stolu a kytara hraje sama od sebe, se ostatně není čemu divit.

A byl večer a bylo jítro, den sedmý. Před polednem jsme si v ložnici vytvořili čtenářský kroužek s kvalitní klasikou literaturou: Oscar Wilde – Strašidlo cantervillské. Po chvíli, vedena náhlým nutkáním, svírajíc Strašidlo cantervillské za hřbet, stanula jsem v kuchyni s neblahým pocitem, že mi teče do bot, totiž do ponožek. Při pohledu do koupelny mě málem zasáhl do obličeje proud vody tryskající z hadice od pračky, ana uvolněna, z vany ven se vykroutila a žalostnou spoušť tuto natopila. Po několika mých bystrých reakcích (vřískot, odklonění hadice) se přičítala má nebohá matka, která vidouc mne vžeti po kotníky v horké mydlíkové směsi, duchapřítomně vyškubla pračku ze zdi. Inu, jak se zpívá v písni: Plaval táta, plavala máma, plavaly všechny děti... voda z pračky letí. Aneb doba velikonoční je doba velikonoční, a když jsme sousedy nevyplavili na Velikonoční pondělí, proč to nečekaně neudělat právě dnes?

Po záchranné akci, při níž jsem si připadala jako královnička v kantátě Otvírání studánek, když jsme lopatami plnili kýble a naše skvostné froté ručníky zadupávali pod hladinu, se mě maminka opatrně zeptala, jak to vlastně dopadlo u mne na kolejkách před dvěma lety, když se prasklým radiátorem v mém pokoji vyvalily vlny shora, respektive

z horních sedmi pater. (Tehdy bylo vody po kolena a ze zdi chrstal do metrové vzdálenosti vřelý gejzír.) Maminka se vydala na potupnou omluvnou návštěvu sousedů pod námi a na chodbě se setkala se slečnou, která bydlí o dvě patra níž a které teklo dokonce do ložnice. Nehledě na to, že jsme obojím sousedům nechtěně vytvořili záchod s přímým sprchováním.

Ale abych se vrátila k těm v nadpisu avizovaným americkým bramborám – při likvidování živelných pohrom si prostě neuvědomíte, že vaříte oběd. K dovršení všeho jsme náš dům zamořili zápachem v plameni pečených kořenových hlíz s příměsí zuhelnatělého kastrolu. Obědvali jsme přesně ve dvanáct za tónů z Radia Proglas se linoucí polední modlitby Vesel se, nebes Královno.

z dopisu posluchačky

Hlásím, že se ze všech sil snažím šířit dobré jméno Proglasu jako správný člen Klubu přátel. Už dvakrát jsem dělala vývěsku u kostela, abych oslovila i cizí lidi. První (někdy v roce 2000) měla nadpis Jak je důležité být dobře naladěná a pod rozjásaným sluníčkem s kmitočtem 97,9 byla upoutávka na program. Letos před prázdninami jsem využila Vlnění a k heslu: Potřebujete vypnout? Zapněte Radio Proglas! přidala další. Například: Unavuje vás všudypřítomná reklama? Odpočiňte si u rádia bez reklam! Lovíte rádi na rozhlasových vlnách? Nejlepší úlovek je rádio s rybkou ve znaku! Ale jestli si někdo z kolemjdoucích Proglas naladil a zamiloval jako já, to nevím.

Obdivuji vaši pokoru a trpělivost, s jakou přijímáte některé „rady“ posluchačů, co a v kterou dobu máte vysílat, aby jim to vyhovovalo. Jako

byste byli jejich soukromými zaměstnanci a jejich pohled na věc byl ten nejdůležitější! Copak je možné se zavděčit všem? Každému se přece líbí něco jiného, není problém rádio vypnout, když se zrovna nejedná o můj žánr. Nebo když právě na to či ono nemám náladu, jsme svobodní lidé. A vysílací doba třeba čtení na pokračování? I kdyby byla sebeideálnější, často se stane, že právě ve chvíli, kdy se chystám poslouchat, přijde návštěva nebo děti něco potřebují – proč tedy tím obtěžovat vás? Mám dojem, že kritizování a rádoby poučování je bohužel „národní“ vlastnost nás, katolíků.

Tak vám přeji pěkný podzim, „Angličanům“ šťastnou cestu a šťastný návrat (Lucie bude asi dětem moc chybět), novomanželům šťastné manželství, dětičkám šťastné dětství a všem hodně darů Ducha svatého pro náš užitek a naši radost.

posluchačka z Ondříkovic

Posílám Vám recept na jemný bramborový salát. Už jsem ho dělala dvakrát a moc mi chutnal. Umím ještě jeden, který jsme dělaly za mamčin života, a tak jsem si plánovala, že je budu střídat. Když jsem vařila s maminkou, moc mě to nebavilo, jen jsem pomáhala. A tak se teď modlím, abych se naučila dobře vařit.

z dopisu posluchačky Barborky

Jemný bramborový salát

10 středně velkých brambor, 3 – 4 sterilované okurky, 1 cibule, 2 lžice sterilovaných kapií, 200 ml zakysané smetany, sůl, bílý pepř, trocha octa nebo citronové šťávy, petrželka

Omyté brambory uvaříme ve slupce, oloupeme a pokrájíme na plátky. Přidáme nakrájené okurky, cibuli a kapii. Vše spojíme zakysanou smetanou, osolíme, opepříme, podle chuti okyselíme a doplníme nakrájenou zelenou petrželkou.

Inspirováni naší posluchačkou Barborkou, zalistovali jsme i my v rodinných kuchařkách a sa-

látových receptech. Skromný výsledek předkládáme Vaším chuťovým buňkám jako malou předvánoční inspiraci.

Z rodinné kuchařky šéfredaktorky:

Moje babička dělávala na Štědrý večer saláty dva: bramborový a fazolový. Fazolového jen trošičku pro zpestření chuti, bramborového kotel.

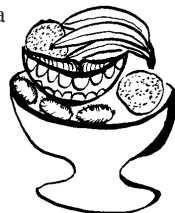
Fazolový salát

se u štedrovečerní večeře podával vedle bramborového a recept byl jednoduchý: přes noc bylo třeba namočit hrst fazolí, druhý den je ve stejné vodě (nesolené) uvařit a ochutit solí, drobně krájenou cibulkou a octovou zálivkou s trochou oleje. Do bramborového salátu jsme cibuli nedávali, protože přes noc by se rozležela a její chuť by „přerazila“ všechno ostatní. U fazolového salátu to naopak nevádí, myslela si babička a já si to myslím taky, ale v mé rodině už se fazole neujaly.

Abych dětem a mládeži chybějící fazole vynahradila, vyrábím na vánoční stůl ještě salát ovocný, který se podává jako dezert (kromě cukroví ovšem):

Ovocný salát

Podle počtu strávníků nakrájím několik banánů, pomerančů, oloupaných jablek a kiwi, zamíchám a posypu vanilkovým cukrem, přidám umytý, na kolečka nakrájený neloupaný citron a zakapu rumem (no, no!) a taky se tam může dát pár ořechů, ale jeden z mých synů se vždycky ošíval, že mu to připomíná zuby... tedy pro někoho bez ořechů, většina si však nevymýšlí, na to už dohlédneme. Tento salát vyrábím teprve posledních asi patnáct let – pamětníci vědí, že ingredience patřily dříve převážně do říše bajek.

Zeptali jsme se...

reverenda SCEAV Jaroslava Kratky:

Jaroslave, vítěj mezi námi! Nejdřív se nám, prosím, představ.

Od čeho začít, abych neubral tomu, co bude následovat? Možná začnu svým původem, ten je slovenský a slovenskou národnost jsem si ponechal

i po rozdělení Československa. Jsem ženatý, mám tři děti a jedno vnouče, sladkou to Nicole. Před jednácti lety jsme se s rodinou přestěhovali z Vendryně u Třince, kde jsme prožili třiaadvacet let, do Brna. Tady jsem byl pověřen založením a vedením organizace Nová naděje, jejímž ředitelem jsem dodnes.

Co se týče církevní příslušnosti, jsem duchovním Slezské církve evangelické augšpurského vyznání, ale už od dob hluboké totality jsem zapojený do ekumenického hnutí v několika rovinách, v neposlední řadě také v Proglasu.

Jednou z těchto aktivit je Slavkovská iniciativa smíření. Co nám o ní můžet říci?

Slavkovská iniciativa smíření pozhnaně pokračuje a letos máme za sebou již sedmý ročník Slavkovských dnů smíření. Každým rokem si kromě vzácných osobností také „zveme“ někoho z historie, někoho, kdo nás může oslovit svým životním odkazem. Letos to byl všem dobře, no, to „dobře“ jsem asi přehnal, ale budíž, známý J. A. Komenský, o němž zasvěceně mluvili mezi jinými prof. Radim Palouš, doc. Rudolf Smahel, ThDr. František Holeček, ale také biskup Vladislav Volný, František Marek nebo prof. Gustav Reingrabner a další. Společně jsme žasli nad aktuálností jeho nadčasového odkazu. Letošní Dny smíření byly zvláštní také tím, že se jich poprvé zúčastnili hosté z Rakouska.

Naší touhou je povzbuzovat co nejvíce lidí dobré vůle nejenom k budování vztahů, ale také k objevování vzájemného bohatství. Trvalým mottem zůstává: „Miluji svou církev, miluji tvou církev.“

Značnou část svého úsilí věnuješ křesťanskému časopisu Deník mladých. Kdo je vydavatelem a co je smyslem tohoto periodika?

Deník mladých je dvouměsíčník a vychází již dvanáctý rok. Vydavatelem je občanské sdružení Nová naděje. Smyslem Deníku mladých je přiblížit především mladým lidem Písmo svaté, Bibli. My, křesťané, máme sklony zahrabat se do tradice, včetně terminologie, a tak se stává, že časem zkostnatíme a vzdálíme se okolnímu světu. Jak potom mají nevěřící lidé přijmout naši interpretaci evangelijní zvěsti, když nám nerozumí?

V Deníku mladých se snažíme přiblížit biblické principy současným jazykem mladých lidí a máme radost, že prostřednictvím tohoto časopisu mnozí objevili v Bibli živé Boží Slovo.

Stejně tak se snažíme o jakousi univerzálnost postavenou na kristocentrismu. Nepouštíme se do řešení náboženských sporů ani nepátráme po oprávněnosti či neoprávněnosti důrazů jednotlivých církví. Je to Ježíš Kristus, který za nás zemřel, a v Ném je naše spasení. Toho potřebujeme poznat, odevzdat se mu a milovat ho. Všechno, co k Ježíši vede, je dobré a užitečné, ať to je tradice nebo nové formy spirituality.

Vzpomínáš na začátky naší spolupráce?

Ano, a to velmi živě. Vzpomínám si také, jak jsem ještě v době příprav na vysílání dokazoval pochybovačům, jak hluboce se mylí.

Rád vzpomínám na tvoji návštěvu s otcem Martinem. Už tehdy jsem si přál, aby se naše spolupráce prohloubila, ale zřejmě musely věci patřičně dozrát, aby tato spolupráce mohla dobře fungovat.

Mezitím jsem navázal úzké přátelské vztahy s křesťanským ostravským televizním studiem Telepace a spáchali jsme několik vydařených počinů. Mám pocit, že to všechno jaksi příliš podezřele do sebe zapadá.

Jak se cítíš ve společenství Proglasu?

Ze začátku mě popadla jakási divná tréma. Něco jiného je přijít čas od času něco nahrát, zúčastnit se setkání u příležitosti výročí založení nebo jít s vámi na Hostýn, a něco jiného je sedět na poradě a vnímat

všechny jako své spolupracovníky, a stejně tak se za spolupracovníka pokládat. Toto počáteční chvění však postupně nahrazují krásné přátelské vztahy a já jsem vám všem upřímně vděčný, že mě nevnímáte jenom jako „luterána“, ale jako svého bratra v Kristu, a toho si nesmírně vážím.

V čem bys chtěl navázat na práci Radka Mezulánika?

S Radkem se znám už několik let. Navíc už třetí rok úzce spolupracujeme ve Slavkovské iniciativě smíření a umíme spolu nejenom mluvit, ale také si umíme naslouchat. Radek během svého působení v Proglasu vyšlapal výraznou cestičku a mně se po ní celkem radostně kráčí. Na druhé straně jsem si vědom, že život jde pořád dál, všechno se mění, a co bylo špičkové včera, dnes může být uspokojivé a zítra nic moc. Jedno však zůstává, a tím je radostná evangelijní zvěst a jistota, že Duch svatý nás naučí...

Rád bych zachoval hodnoty pravé, rozvíjel přejaté a uváděl do života nové. Relace *Myšlenka na den* a *Křesťan a svět* jsou mi velmi blízké a s radostí jsem je přijal. Rád bych se také vrátil ke *Kulatým stolům víry* a pokusil se o jejich pravidelnost.

Co svého bys chtěl přinést do vysílání?

Především své vlastní srdce. Ze zkušenosti vím, že cokoli, co se dělá proto, že se musí, je dřina a ani posluchači by z toho neměli velký užitek. Rád bych také zúročil svoje ekumenické zkušenosti a četné kontakty domácí i zahraniční. Mou touhou je také stavět mosty smíření mezi jednotlivými církvemi, ale také mezi všemi lidmi dobré vůle. V Proglasu jsou k tomu ty nejlepší podmínky a nevyčerpatelné možnosti.

Rád bych zval k mikrofonu i ty skromné, nenápadné hrdiny víry z různých církví, aby nás povzbudili svým svědectvím o Boží lásce a Jeho milosrdenství.

Také bych chtěl s Boží pomocí způsobit takovou „epidemii lásky“ k jiným církvím. Slavkovská iniciativa smíření má trvalé motto: „Miluji svou církev, miluji tvou církev.“ Modlím se, aby nás Boží láska zbavila antagonismu a permanentního podezírání a pomohla nám navzájem se obdarovávat historickým i součas-

ným bohatstvím, kterých jsme nositeli.

Možná by se také našly nějaké cesty k přenosu bohoslužeb i z jiných církví ale to všechno ukáže čas a také Boží prozřetelnost – a hlavně Boží milost.

Často tě slycháme mluvit o kristocentrismu. Proč právě tento důraz?

Je to velmi jednoduché. Křesťanství je jediné náboženství, ve kterém Bůh přichází za člověkem. Protože v naší třírozměrné dimenzi nejsme schopní vidět Boha, musel se Bůh snížit na naší úroveň, musel se inkarnovat do lidské podoby. Jinými slovy, Bůh k nám přišel v Ježíši Kristu. Stejně tak my se k Bohu nemůžeme dostat jinak než skrze Ježíše Krista.

Tam, kde se tento důraz vytratí, snadno se nahradí něčím méně podstatným, ne-li zbytečným. A naopak, v Ježíši Kristu všechno ožívá a dostává ten pravý smysl. Já osobně mám velikou radost z nového desátku růžence světla, který je tolik kristocentrický.

Jsi známý svým smyslem pro humor a rád vyprávíš anekdoty. Jaká je podle tebe úloha humoru v životě každého z nás?

Člověk, který nemá smysl pro humor, bývá někdy nesnesitelný. Na Ukrajině jsem se pohyboval také mezi skupinami křesťanů, kde smát se bylo hříchem, ale jejich životní styl byl místy přímo k popukání.

Nepochybuji o tom, že Bůh nás obdařil smyslem pro humor. Zároveň musím zdůraznit, že nemám na mysli každou „srandu“. Sám Pán Ježíš použil několik humorných přirovnání a ty byly tak trefné, že vydaly za hodiny dlouhých diskusí.

Potěš nás vtípem, který máš nejraději!

Tož, ten už znáš. Ale tenhle taky není špatný. Navíc se to skutečně stalo:

Roztržitý pan farář sloužil mši svatou v sousední farnosti a před oltářem zjistil, že si v autě zapomněl brýle. Nechal zpívat trochu delší písničku, nenápadně se vytratil a odešel k autu, že si brýle přinese. Cestou však na to jaksi pozapomněl, odemknul auto, sedl si do něj, nastartoval a odjel domů. Farníky tak vyděsil, že si někteří mysleli, že nastal Druhý příchod a do nebe byl vzat jenom pan farář.

ptala se Marie Blažková

Pár slov o hudbě aneb Možná vás zajímá...

(Minirádce pro méně zkušeného posluchače)

Líbila se mi písnička ve vysílání a rád bych si pořídil celé cédéčko. Ale vůbec nevím, kdo skladbu zpíval.

Zeptejte se e-mailem nebo mi zatelefonujte v pracovní době. Zkuste si zapamatovat kousek textu písničky nebo ji nějak popište. Důležité je pro mě také vědět, v kolik hodin jsme skladbu vysílali. Bude-li to možné, rád vám poradím.

Jsem začínající písničkář (nebo člen začínající kapely), natočil jsem demonahrávku. Může se má hudba dostat k posluchačům Proglasu?

Nestyd'te se poslat k nám své CD. Bude-li alespoň trochu zajímavé a technicky kvalitní, rád vaši hudbu zařadím do vysílání. Případně vás mohu pozvat i do pořadu *Jak se vám líbí* na 45minutový rozhovor.

Naše kapela by ráda přijela na rozhovor do *Jak se vám líbí*, ale nemáme žádnou slušnou nahrávku...

I pro vás máme řešení. Nabízíme možnost živého hraní přímo ve studiu. Podmínkou je aspoň trochu slušná úroveň kapely.

Neutrácíte mnoho peněz za výhry pro nás, posluchače?

Hudební ceny, které můžete na Proglasu vyhrát (CD, kazety, zpěvníky, vstupenky na koncerty) dostáváme zdarma od vydavatelů, interpretů a organizátorů. Proglas platí pouze poštovné, což ale také není zanedbatelná částka.

Vyhrál(a) jsem v hitparádě a cenu jsem nedostal(a). Jak je to možné?

Právě kvůli poměrně drahému poštovnému posíláme doporučeně pouze některé zásilky (ty, jejichž ztráta

je pro nás nenahraditelná). Pokud vyhrajete CD nebo kazetu, kterých máme větší množství, pošleme vám je jako obyčejnou zásilku. Existuje tedy riziko ztráty balíčku. Pokud vám výhra nepřijde do tří týdnů od vylosování, ozvěte se. Pošleme vám něco jiného. Posluchačům z Brna výhry neposíláme, necháváme je k vyzvednutí na vrátnici rádia.

Zajímají mě hudební pořady Radia Proglas. Nemůžu však rádio poslouchat pořád, a tak mi některé zajímavé programy utečou...

Máte-li e-mailovou schránku, rád vám budu zasílat s předstihem informace o plánovaných pořadech: o rozhovorech v *Jak se vám líbí*, o tématech *Slyšte lidé!*, o profilové rubrice *Třikrát z Proglasu* a dalších. Stačí o to požádat na níže uvedené adrese. (Zprávy se snažím formátovat co nejpřehledněji. Jsou tedy někdy delší, s diakritikou, a tudíž nevhodné pro zasílání na mobilní telefony.)

Rád bych se zapojil do soutěží v hitparádě *Kolem se toč*, ale nechci hlasovat. Je to možné?

Ne, to možné není. Soutěže jsou součástí hitparády. Proto je v první řadě nutné hlasovat pro tři písničky. Vedle toho se můžete – nepovinně – zapojit do soutěží, které v pořadu vyhláší.

Sleduji internetové stránky Radia Proglas a především rubriku Hudební recenze. Podle čeho vybíráte alba k recenzování?

Snažím se recenzovat každý týden jedno album. Jedná se vždy o nahrávku, ze které v tu dobu na Proglasu často hrajeme. Nově u recenzí najdete i odkaz na internetovou stránku, na které si album můžete objednat.

Na vaše skutečné i fiktivní dotazy odpovídá

Milan Tesar

*Kontakt: tesar@proglas.cz
Telefon: 543 217 241*

Malé folklorní ohlédnutí

Pomalu končí další kalendářní rok a mne tato doba inspirovala k malému počítání. Možná i vás potěší pár čísel.

Jsem ráda, že ve vysílání Proglasu má folklor a dechovka své pevné místo. Pro milovníky lidových písní vysíláme melodie ze všech koutů Moravy i Čech téměř čtyři hodiny týdně (do tohoto času počítám *Voničky lidových písní* a komponovaný pořad *Folklorní okénko*). Nezapomínáme ani na příznivce dechovky. Jim patří v našem vysílání tři a půl hodiny týdně, známé skladby se navíc objevují každou neděli v *Blahopřání*. Týdně zazní v našich pořadech průměrně 125 různých písní, za měsíc je to 500 a za rok asi šest tisíc. Uznáte jistě sami, že to není malé číslo, a já mám z toho radost. Lidové písně vybíráme především z novějších alb, ale nezapomínáme ani na dostupné kvalitní archivní snímky.

Pokud se vám zdá, že by ve vysílání Proglasu měly zaznít i písně z vaší obce a znáte pěkné nahrávky místní kapely či cimbálky, budu moc ráda, když mě na ně upo-

zorníte. Za vaši pomoc a spolupráci předem děkuji.

Dovolte mi ještě chvíli pokračovat v malém bilancování. Letos Proglas mediálně podpořil mnohé folklorní festivaly. Měli jsme možnost vidět se na Mezinárodním folklorním festivalu ve Strážnici, na Letních folklorních večerech (F-scéna) v Brně, na Dolňáckých slavnostech v Hluku, Jánošíkově dukátu v Rožnově pod Radhoštěm, Festivalu hudebních nástrojů lidových hudeb v Uherském Hradišti a na mnohých dalších místech. Nerada bych zapomněla na Mezinárodní soutěž malých dechových orchestrů Zlatá křídlovka 2002, kterou jsme podpořili na jaře tohoto roku.

V současné době jednáme o bližší spolupráci s Folklorním sdružením České republiky, takže se příští rok dočkáte podrobnějších informací o festivalech a akcích na Moravě i v Čechách.

Na tomto místě bych chtěla poděkovat vám všem, kteří na naše posluchače pamatujete s aktuálními pozvánkami na větší či menší akce, koncerty a festivaly z vašeho okolí.

Na další spolupráci se těší

Helena Bízová

Pes - přítel člověka

Určitě jste už někde slyšeli nebo četli, že pes je věrný přítel člověka. Přilne k vám a bezmezně vás miluje. Nevadí mu vaše chyby, nehádá se s vámi, nevyčítá. Má na vás vždycky čas. Radostně vás vítá v kteroukoli denní či noční hodinu bez ohledu na to, v jakém jste stavu a jakou máte náladu (na rozdíl od vašeho partnera či partnerky). Je to prostě kamarád do nepohody.

I odborníci se shodují v tom, že pes působí příznivě na psychický vývoj dětí, osamělým lidem dělá společnost a starším občanům se stará o zdravý životní styl (pravidelné procházky), čímž snižuje riziko kardiovaskulárních chorob téměř o padesát procent. V západních psychiatrických a psychologických klinikách se běžně využívá psů (i jiných domácích mazlíčků) k psychoterapii.

Pod vlivem těchto pádných argumentů a po pečlivém zvážení naší prostorové a finanční situace

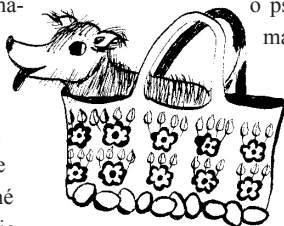
(obě jsou spíše podprůměrné) jsem se zcela uvážlivě rozhodla obšťastnit naši rodinu tímto podivuhodným tvorem.

I osud se zdál být mému rozhodnutí příznivě nakloněn. Když mi kolega v práci nabídl sám od sebe štěně, nabyla jsem přesvědčení, že nic nestojí v cestě naší radostné budoucnosti. I můj požadavek, aby šlo

o psa malého, se zdál být splněn. Matka je malá chundelatá, otec sice neznámý, ale díra v plotě prý nebyla velká. Štěně bude k odběru začátkem prázdnin – další příznivá okolnost.

Štěňátko byla opravdu úžasné! Jejich kouzlu jsme všichni podlehlí (kromě našeho teď už dospělého syna – ten má úplně jiné zájmy) a těšili se na nového člena rodiny.

Přišel (vlastně přišla – je to fenka) dřív, než jsme čekali. Matka onemocněla a veterinář doporučil štěňata odstavit. Žofku jsme dostali jako pětítýdenní a deset domácích vajec k tomu! Ještě jsme netušili, co

nás čeká, a tak jsme měli obrovskou radost. Ovšem časné vstávání (zpočátku kolem čtvrté ranní – bez ohledu na víkendy!), loužičky, hromádky, vysypané květináče, rozkousané pantofle, otrhané tapety...

Nějak se to všechno obrátilo naruby: Ano, všichni jsme k Žofce přilnuli a bezmezně ji milujeme. Nevadí nám její chyby, nehádáme se s ní, nevyčítáme. Vždy si na ni uděláme čas. Radostně ji vítáme, bez ohledu na to, v jakém jsme stavu a jakou máme náladu... Na první pohled je patrné, že její psychický vývoj je v naprostém pořádku. Jen já jsem jaksi na infarkt!

Pejskaři mě utěšují, že jde jen o pár prvních měsíců (nebo let?!). Pak se prý vše zklidní.

JENOM JESTLI SE TOHO DOŽIJU!!!

Magda Hauserová

Z Deníčku Radka Habáně

29. dubna 2002

Můj milý deníčku. Dnešní den vejde do historie. Stal jsem se hrdinou. Zachráncem. Můj čin byl popisován jenom v superlativech. Ziskal jsem obdiv všech žen i dalších pracovníků Proglasu. Plácání po ramenou nebralo konce. Vyznamenání mě jistě nemine. Pan ředitel se přede všemi vyjadřoval o neohroženosti, nastavování života za druhé a oddanosti vlasti. A přitom stačilo tak málo!

A t e d T i , deníčku, všechno napíšu: Nejdříve se ke mně donesly kusé zprávy o cestovních nesnázích pana ředitele. Ve své limuzíně vybavené volantem, čtyřmi koly, klaksonem, zpětnými zrcátky, radicí pákou a dalšími nadstandardními prvky postrádal přece jenom jednu maličkost – pohonnou hmotu.

Z dalších zpráv jsem pochopil, že

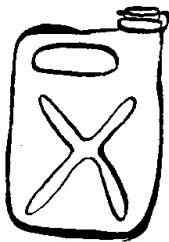
ve služebním voze spěchal šéfovi vstříc správce Jarda s první pomocí, respektive s kanystrem nafty. Situace nabrala zajímavý spád, když o několik minut později naléhavě zvonil do Proglasu telefon prosící o pomoc. V autě našeho správce došel benzín. Něco takového se stává jenom ve filmu nebo jednou za život.

Pochopil jsem, že nadešla chvíle, na kterou čeká každý hrdina i průměrného románu. Vyzrazil jsem s kanystrem benzínu pro Jardu. Byl jsem jejich poslední naděje. Víc aut v rádiu nebylo. Připadal jsem si jako hrdina bestselleru, knihy roku a nejprodávanějšího románu na světě. Situace ovšem za okamžik nabrala takový spád, že se podobala volnému pádu. Něco takového se nestává ani ve filmu. Po sto metrech jízdy jsem si všiml hladového oka, které na mě škodolibě pomrkávalo. Jako by mě chtělo říct: „A máš to, ty supermane! Ty hrdino! Ty atleto!“ V mém autíčku byly tak dvě deci benzínu.

O nesnázích v brněnských ulicích jsme pochopitelně informovali ve vysílání. Navíc ulice, na které zůstal pan ředitel bez pohonných hmot, se jmenuje Tábor. Drtivá většina posluchačů si ovšem myslela, že se jedná o město Tábor v Čechách. Starostlivě volali, že na nás při tak daleké pouti myslí. Štafeta dopadla nakonec dobře. Benzín jsem předal Jardovi a ten zase naftu řediteli. Všichni jsme dojeli, sice s přiskokem, ale šťastně, do rádia.

PS: Stal jsem se hrdinou. Zachráncem. Plácání po ramenou nebralo konce. Vyznamenání mě jistě nemine. Pan ředitel se přede všemi vyjadřoval o neohroženosti, nastavování života za druhé a oddanosti vlasti. Ale to už jsem Ti, můj deníčku, psal. A přitom stačilo tak málo, a dopadlo to katastrofálně!

Tvůj Habža

Z redakčního stolu

Říká se, že po sedmi letech v lidském těle odumřou všechny staré buňky a člověk se stává někým novým. Po sedmi letech vysílání Radia Pro-

glas můžeme právem očekávat proměnu a obnovu: výměnu toho, co už odeznělo, a nové nápady. Někteří přátelé odvedli svůj díl práce a odešli jinam, jiní se vzdálili, ale spolupracují externě a v redakčním i moderátorském kruhu se objevila řada nových tváří (průběžně o nich informuji v rubrice Novinky).

Nejvíce se změny dotkly redakce náboženského vysílání, odkud po sedmi letech usilovné práce odešel Radek Mezuláník. Jeden z hlavních úkolů, totiž přípravu pořadu *Bible v liturgii* podle scénářů Českého katolického biblického díla, převzal Igor Dostálek. Původně jsme předpokládali, že bude možné plynule po dobu tří let odvysílat cykly liturgického čtení A, B a C, kvůli značnému pracovnímu vyčerpání autorského kolektivu z ČKBD však bude nutno po ukončení stávajícího cyklu A na konci roku 2002 pořad přerušit. Místo něj se na začátku nového církevního roku 2002 – 2003 vrátíme k repríze pořadu *Světlem bible*, který připravila redakce TWR. Tento pořad poběží do konce církevního roku 2003, kdy jej znovu vystřídá pořad *Bible v liturgii* – cyklus C. K této úpravě jsme přikročili proto, aby teologové sdružení v Českém katolickém biblickém díle pod vedením docenta Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého P. Petra Chalupy měli čas na velmi náročnou přípravu. Práci dělají všichni dobrovolně, činnost ČKBD je podporována ze sbírek věřících. Pán Bůh zaplať všem. Promění se i pořad *Křesťan a svět*, za nějž je nyní zodpovědný náš nový kolega, reverend Jaroslav Kratka. Hodlá jej koncipovat jako medailony lidí,

jejichž život je zásadním způsobem ovlivněn jejich vírou a kteří jsou ochotni přinášet o tom svědectví. Pořady z dějin církve a portréty významných osobností minulosti budeme zařazovat příležitostně v rámci obnoveného pořadu *Historie klíčkem*.

V současné době probíhá jednání s rádiem Hlas naděje, které zřizuje Církev adventistů s. d. Z jejich redakce odchází náš stálý spolupracovník Jan Bárta, a Hlas naděje nám proto bude připravovat pravděpodobně jen jednou měsíčně půlhodinový pořad ze života CASD. S Janem Bártou a samozřejmě i Radkem Jonczym počítáme nadále pro autorský pořad *Sobotníček* pro děti, který se podle možnosti bude natáčet v Hlasu naděje nebo v pražském studiu Kristián. Pořad *Rodinný stůl* jsme nahradili další reprízou cyklu *Křesťan a svět*. Hlas naděje se hodlá do budoucna orientovat na konfesní vysílání na internetu. Bude-li zájem ze strany studentů, kteří připravují *Meloun plus*, nabídneme jim možnost nahrávat ve studiu Kristián pod redakčním vedením Jany Beránkové.

V příštím roce hodláme ještě mírně zvýšit počet úvazků ve zpravodajské redakci. Tři ze stávajících zpravodajů právě dokončují vysokou školu, dva absolventi VŠ jsou již frekventanty doktorandského studia. Máme zájem na tom, aby si všichni pracovníci podle možností zvyšovali kvalifikaci a doplňovali vzdělání. Uvítali jsme proto, že další dva kolegové – Mgr. Jana Beránková a RNDr. Martin Šmídek – zahájili letos externí studium Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy.

Již v předchozích letech jsme zvali na besedy s pracovníky Proglasu významné osobnosti náboženského, kulturního a společenského života a hodláme v tom pokračovat. Na jaro 2003 plánujeme společná duchovní cvičení v Kostelním Vydří, abychom obnovili naše společenství a načerpali

dostatek síly a inspirace k té krásné práci, ke které nás – jak věříme – Pán povolal. Můžeme jen doufat, že nás opravdu obdaruje a že vy, naši posluchači a přátelé, budete mít z našeho vysílání radost a užitek.

Vaše šéfredaktorka Marie Blažková

Gimel

znamená v biblické mluvě velbloud, srovnej též s anglickým camel či francouzským chameau, případně s českým kamelot. V křesťanských kruzích v naší republice – nejen však v nich – je pojem Gimel spojen s distribucí křesťanské produkce, především knih, hudebních nosičů a videokazet. Gimel je divizí známého vydavatelství ROSA a v letošním roce jsme se konečně domluvili na užší vzájemné spolupráci, z níž by měly mít užitek obě zúčastněné strany – Gimel i Radio Proglas, zároveň však i naši posluchači. Dohoda zní takto: Radio Proglas bude pravidelně od Gimelu dostávat aktualizované seznamy nových titulů a nahrávek, z nichž může získat recenzní tituly pro své vysílání. K dispozici budou i hotové recenze některých děl. V rámci svých pořadů bude informovat o zajímavých novinkách z křesťanských vydavatelství, které Gimel zastupuje, a pozor: členové Klubu Radia Proglas mají nárok na desetiprocentní slevu při nákupu veškeré této produkce, tedy knih, kazet i hudebních nosičů! Prokázat se můžete při nákupu průkazkou člena Klubu. Pěkně, že?

Na závěr jeden postřeh z kategorie dětských vtípků: VŠECHNA zvířata stvořil samozřejmě Bůh. Ovšem na velblouda musela být asi komise...

Marie Blažková

Informace o pořadech

Ráda bych přidala několik praktických informací z redakce. Už více než rok funguje pro posluchače Proglasu služba **rozesílání aktuálního přehledu pořadů**. Informace o pořadech dostávají zájemci zdarma e-mailem jednou za týden. Máte-li přístup k internetu, napište na redakce@proglas.cz svoji adresu a přehled pořadů budete také dostávat (vaši e-mailovou adresu nebudou ostatní posluchači znát).

Na této adrese si můžete objednat ještě speciální **vánoční přehled pořadů**, který budeme rozesílat do 21. prosince 2002.

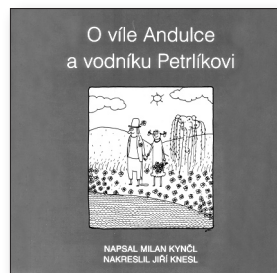
Přehled vysílaných pořadů najdete na www.proglas.cz/prog/porady.htm. Zde se můžete také seznámit s náplní jednotlivých pořadů. Výběr z naší nabídky nalistujete pravidelně v Katolickém týdeníku a časopisu Naše rodina.

Podrobné **informace o pořadech** najdete v našem vysílání pravidelně v 5:00 (v sobotu a v neděli v 6:00), 10:25 a 16:20.

Helena Bízová

Petrlík a spol.

V našem vysílání se poprvé příběhy vodníka Petrlika a jeho nevěsty, které pro všechny malé i velké děti napsal Milan Kynčl, objevily letos na přelomu března a dubna. V létě vyšly knižně v Kartuziánském nakladatelství, od 16. listopadu je můžete slyšet znovu v pravidelném večerním čase.

Vodníka Petrlika a vílu Andulku potkáte někde v místech, kde jsou Panské Dubenky, Klátovec, Horní Olešná – zkrátka z Brna směrem na Studenou a Jindřichův Hradec. Uslyšíte, jak se ti dva vůbec potkali, jaké starosti i radosti s přáteli, čápem Klapizobkou a ondatrákem Cecilem, prožili. Po duši i po uších vás pohladí starosvětská atmosféra poctivosti, pomalu plynoucího času, ale i veselosti a legrace. Text doplňují vtipné černobílé obrázky, které komiksovým způsobem vyprávějí celý příběh znovu, což ocení zejména menší děti, které si určitě rády znovu prohlédnou sérii, kde vodník Petrlik v bačkorách potkává poprvé Andulku a v pudu sebezáchovy skáče bez bačkor pod vodu... Pokud byste je zatoužili zařadit do své knihovny nebo někomu darovat, jsou k dostání u nás v Radiu Proglas v ceně 109 Kč.

Peji vám za redakci vysílání pro děti a mládež, ať se vám moc líbí!

Irena Kintrová

7. ples Radia Proglas

K tanci a poslechu tentokrát srdečně zveme do **Velkého Meziříčí!** V pořadí už 7. ples odstartuje **1. března 2003** v 19:30 v místním Jupiter clubu. Tanečnímu veselí předchází v 18 hodin mše svatá v kostele sv. Mikuláše. Večer můžete strávit v rytmu melodii v podání kapely F-BOX, která se postará o zábavu v hlavním sále. Menší sál ovládne s diskotékovou produkcí Radek Habán, který se bude střídat s kapelou Šafářanka z křižanovského Ústavu sociální péče pro mládež.

Vstupenky si můžete přijít koupit osobně k nám do rádia, nebo o ně požádat písemně na naší adrese, faxem či e-mailem na **ples@proglas.cz**.

Cena vstupenky je 180 Kč, pro členy Klubu přátel Radia Proglas 150 Kč, do vedlejšího sálu je jednotné vstupné

120 Kč. Zváni jsou nejen milovníci tance, ale všichni, kteří se chtějí setkat a společně se dobře pobavit.

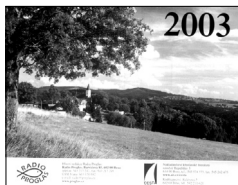

Ples v Ústí nad Orlicí v roce 2002

Den Kaprů 2003

Milí Kapři a Kapřice, už teď si do svých diářů poznamenejte datum příštího Dne Kaprů. Sejdeme se v **sobotu 8. února 2003 od 9 hodin** v aule Biskupského gymnázia v Brně na Barvičově ulici. Kromě nových poznatků a výměny zkušeností z kapří spolupráce si domů odnesete také balíček s novým barevným Vlněním 2003 pro vaše rybičky. Společně strávený čas zakončí jako obvykle mše svatá v kostele sv. Augustina ve 14 hodin. Přijďte, těšíme se na vás!

Kalendář na rok 2003

je k dostání u nás v rádiu na Barvičově ulici nebo přímo v *Nakladatelství křesťanské literatury Cesta, Náměstí Republiky 5, 614 00 Brno.*

Kontakty:

Brno – hlavní redakce
Barvičova 85, 602 00 Brno
tel: 543 217 241
fax: 543 217 245
GSM brána: 603 170 692
e-mail: radio@proglas.cz
www.proglas.cz

Hradec Králové - studio Vojtěch
Velké Náměstí 32,
502 00 Hradec Králové
tel., záznamník: 495 063 423
fax: 495 063 424
e-mail: vojtech@proglas.cz

Olomouc – studio Radim
Blažejské nám. 4
771 00 Olomouc
tel, fax, záznamník: 585 220 668
e-mail: radim@proglas.cz

Ostrava – studio Hedvika
Kostelní náměstí 2
702 00 Ostrava
tel, fax, záznam.: 596 115 047
e-mail: hedvika@proglas.cz

Praha – studio Kristián
Thákurova 3, 160 00 Praha
tel, fax: 224 324 310,
telefon: 220 181 319
e-mail: kristian@proglas.cz